

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 13CoP/134/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1624200628
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 10. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Daniel Ilavský
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2025:1624200628.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Daniela Ilavského a sudcov JUDr. Táne Šefčíkovej JUDr. Petra Kalatu, v právnej veci povinného z vyživovacej povinnosti: A. B., narodený XX.XX.XXXX, trvale bytom C. D. XX, XXX XX E., zastúpený splnomocnencom: JUDr. Martin Ritomský, so sídlom Jána Kollára č. 375/17, 901 01 Malacky, a oprávneného z vyživovacej povinnosti: C. B., narodený XX.XX.XXXX, trvale bytom F. E. D. XXXX/X, XXX XX E., zastúpený splnomocnencom: Advokátska kancelária Marko, s.r.o., AK so sídlom Gróbska 19, 900 27 Bernolákovo, v konaní o návrhu na zrušenie vyživovacej povinnosti, o odvolaní povinného z vyživovacej povinnosti proti rozsudku Okresného súdu Malacky č. k. 8Pc/6/2024-199 zo dňa 04. marca 2025, takto

rozhodol:

I. Mení rozsudok vo výroku I. tak, že zrušuje vyživovaciu povinnosť povinného z vyživovacej povinnosti k oprávnenému z vyživovacej povinnosti za obdobie od 27.07.2022 do 31.08.2023, s tým, že od 01.09.2023 sa vyživovacia povinnosť povinného z vyživovacej povinnosti voči oprávnenému z vyživovacej povinnosti obnovuje v sume 210 eur mesačne, ktorú je povinný z vyživovacej povinnosti povinný platiť k rukám oprávneného z vyživovacej povinnosti vždy k 15. dňu v mesiaci vopred a vo výroku II. rozsudok p o t v r d z u j e.

II. Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania.

odôvodnenie:

1. Vyššie špecifikovaným rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. zrušil vyživovaciu povinnosť povinného z vyživovacej povinnosti k oprávnenému z vyživovacej povinnosti za obdobie od 27.07.2022 do 31.08.2023 s tým, že od 01.09.2023 sa vyživovacia povinnosť povinného k oprávnenému obnovuje. Výrokom II. súd zamietol návrh povinného z vyživovacej povinnosti na zníženie výživného pre oprávneného z vyživovacej povinnosti. Výrokom III. nepriznal žiadnemu z účastníkov nárok na náhradu trov konania. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil odkazom na ustanovenia § 62 ods. 1, § 75 ods. 1 a § 78 ods. 1 a 2 zákona č. 36/2005 Z. z. o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o rodine“), § 52 zákona č. 161/2015 Z.z. Civilný mimosporový poriadok (ďalej len „CMP“), § 166 c písm. e) zákona č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o konkurze a reštrukturalizácii“) a § 217 ods. 1 a 2 a § 231 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“).

2. Vecne dôvodil tým, že na strane oprávneného z vyživovacej povinnosti došlo k zmene pomerov, ktorá odôvodňovala dočasné zrušenie vyživovacej povinnosti. Zistil, že oprávnený z vyživovacej povinnosti ukončil vysokoškolské štúdium dňa 26.07.2022. Z tohto dôvodu súd zrušil vyživovaciu povinnosť za obdobie od 27.07.2022 do 31.08.2023. Následne však vyživovaciu povinnosť od 01.09.2023 obnovil, pretože oprávnený z vyživovacej povinnosti začal opätovne študovať denné vysokoškolské štúdium, čím prejavil snahu riadne si dokončiť vzdelanie. Konštatoval, že prerušenie štúdia bolo spôsobené

objektívnymi dôvodmi (zranenie) a nešlo o umelé predlžovanie štúdia, preto uplatnil zásadu tzv. elasticity výživného a vyživovaciú povinnosť obnovil. Pokiaľ ide o návrh povinného z vyživovacej povinnosti na zníženie výživného, súd ho zamietol ako nedôvodný. Skonštatoval, že na zníženie výživného je potrebná výnimočná a podstatná zmena pomerov na strane povinného z vyživovacej povinnosti (napr. vážne zhoršenie zdravotného stavu), ktorú však povinný z vyživovacej povinnosti žiadnym spôsobom nepreukázal. Naopak, dospel k záveru, že negatívny postoj povinného z vyživovacej povinnosti k plateniu výživného je dlhodobý a nemenný, pričom poukázal na jeho opakované zlyhania v plnení si tejto povinnosti už od roku 2016. Nepovažoval za relevantné ani argumenty povinného z vyživovacej povinnosti týkajúce sa vyhlásenia konkurzu na jeho majetok, keďže táto skutočnosť bola známa už v predchádzajúcom konaní a nebola považovaná za dôvod na zmenu výživného. Ďalej uviedol, že povinný z vyživovacej povinnosti je v produktívnom veku, bez zdravotných obmedzení, no je dobrovoľne nezamestnaný, žije u svojej matky a nepreukázal snahu nájsť si prácu. Jeho argumentáciu, že sa nemôže zamestnať z dôvodu odsúdenia na 300 hodín povinnej práce, označil za absurdnú, nakoľko rozhodnutie nie je právoplatné a trest nevykonáva. Taktiež uviedol, že príjem oprávneného z vyživovacej povinnosti z brigádnickej práce študenta nie je dôvodom na zníženie výživného, pretože študent nie je povinný popri štúdiu pracovať a v tomto prípade je k tomu v podstate donútený z dôvodu, že povinný z vyživovacej povinnosti si dlhodobo neplní svoju povinnosť. Záverom konštatoval, že suma 210 eur mesačne, určená ešte v čase, keď bol oprávnený na strednej škole, je minimálna a vzhľadom na jeho zvýšené potreby spojené s vysokoškolským štúdiom by do úvahy by prichádzalo skôr zvýšenie ako zníženie výživného. O trovách konania rozhodol v zmysle § 52 CMP tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na ich náhradu.

3. Proti tomuto rozsudku súdu prvej inštancie v časti výroku II. podal v zákonnej lehote odvolanie povinný z vyživovacej povinnosti z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok v rozsahu výroku II. zmenil tak, že jeho návrhu na zníženie výživného vyhovie a výživné na oprávneného z vyživovacej povinnosti určí v nižšej sume, a to podľa návrhu povinného z vyživovacej povinnosti uvedeného v konaní. V rámci odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP uviedol, že na jeho strane došlo k podstatnej zmene pomerov, nakoľko je dlhodobo nezamestnaný. Za prekážku v plnohodnotnom zamestnaní považoval svoje zatiaľ neprávoplatné odsúdenie na 300 hodín verejnoprospešných prác, pretože zamestnávateľia nie sú otvorení prijímať odsúdených a výkon trestu by mohol spôsobovať vymeškávanie zo zamestnania. Nenamietal svoju povinnosť platiť výživné, ale vyjadril presvedčenie, že oprávnený z vyživovacej povinnosti je schopný sa samostatne živiť a svoje štúdium nedôvodne predlžuje. Argumentoval, že návšteva vysokej školy automaticky neznamená neschopnosť sa živiť a bolo by v rozpore so zákonom, ak by mal platiť výživné na dieťa, ktoré by zarábalo násobne viac ako on. Poukázal na príjmy oprávneného z vyživovacej povinnosti, ktoré podľa neho pozostávali zo zárobku približne 480 eur brutto z dohody o brigádnickej práci a príspevku na cestovné od futbalového klubu vo výške 500 až 600 eur mesačne, čo považoval za skrytý plat. Ďalej uviedol, že oprávnený z vyživovacej povinnosti býva zadarmo v byte, ktorý prenechal pri rozvode jeho matke. Matka mu preposiela rodinné prídavky a on sám mu prispieva sumou 35 EUR mesačne v súlade so svojimi možnosťami. Na základe toho konštatoval, že oprávnený z vyživovacej povinnosti má dostatočný mesačný príjem. Nesúhlasil s tvrdením súdu o „objektívnych dôvodoch“ ukončenia štúdia pre zranenie a tvrdil, že štúdium na danej fakulte je možné dokončiť aj pri zranení. Uviedol, že oprávnený z vyživovacej povinnosti na pojednávaní sám priznal, že mal prejavovať zvýšenú aktivitu a presunúť si skúšky, čo súd v rozsudku neuviedol. Zdôraznil, že si nemôže dovoliť platiť pôvodne určené výživné, pretože má problém užiť sám seba, a preto navrhol jeho zníženie na 30 % sumy životného minima. Odmietol konštatovanie súdu, že znížením výživného by sa „sanovalo nezákonné konanie otca“ a naopak tvrdil, že zníženie by odstránilo protiprávny stav, kedy je mu uložená povinnosť v rozpore s jeho finančnou situáciou a zákonom. Poukázal na to, že jeho objektívna neschopnosť plniť si povinnosť v doterajšej výške vyplýva z jeho zložitej sociálnej situácie a z trestného konania, v ktorom mu bol neprávoplatne uložený trest povinnej práce v rozsahu 300 hodín. Tento trest podľa neho priamo súvisí s jeho ťažkosťami uhrádzať výživné, ktoré bolo určené v čase, keď boli jeho príjmové pomery diametrálne odlišné. Povinný z vyživovacej povinnosti zdôrazňoval, že práve neprimeraná výška vyživovacej povinnosti, ktorá nereflektovala jeho súčasné možnosti, ho dostala do stavu dlhodobej platobnej neschopnosti a následne viedla k jeho trestnému stíhaniu. Takýto reťazec udalostí mal podľa neho poukazovať na to, že zachovanie pôvodnej výšky výživného je v rozpore s princípmi spravodlivosti a ustálenou judikatúrou. Tvrdil, že bez zníženia výživného sa nemá ako vymaniť z tejto nepriaznivej situácie, čo je v rozpore aj so záujmom oprávneného z vyživovacej povinnosti. Podľa neho by mu spravodlivé zníženie povinnosti umožnilo teoreticky vyplatiť dlh, zastaviť trestné stíhanie, zamestnať sa

a v budúcnosti platiť výživné možno aj vo vyššej sume. Rigidné trvanie na súčasnej výške tak podľa neho nepriamo ukracuje aj samotného oprávneného z vyživovacej povinnosti. Namietal, že súd opomenul zohľadniť, že z jeho strany nejde o účelové znižovanie príjmov, ale o dlhodobý stav, ktorý sa aktívne usiloval zmeniť. Uviedol, že si dlhodobo hľadá zamestnanie a snaží sa plniť si vyživovaciu povinnosť aspoň v minimálnom rozsahu. Súd podľa neho napriek tomu bezdôvodne zotrval na pôvodnej výške výživného, čím ignoroval zmenené životné pomery, ktoré zákon vyžaduje pri posudzovaní takéhoto návrhu zohľadniť. V rámci odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP poukázal na § 62 ods. 2 zákona o rodine, podľa ktorého obaja rodičia prispievajú na výživu detí podľa svojich schopností, možností a majetkových pomerov, pričom každý z nich prispieva tak, ako mu to jeho ekonomická a majetková situácia umožňuje. Tvrdil, že pre určenie výšky výživného je smerodajná životná úroveň každého z rodičov. Ak je životná úroveň rodičov nízka, je nevyhnutné obmedziť nároky dieťaťa a prispôbiť sa takejto životnej úrovni. Odkazoval tiež na § 62 ods. 3 zákona o rodine, ktorý stanovuje minimálne výživné vo výške 30 % zo sumy životného minima na nezaopatrené dieťa. Súhlasil s tým, že oprávnený z vyživovacej povinnosti je v zmysle zákona nezaopatreným dieťaťom, napriek jeho plnoletosti. Zopakoval, že súhlasí s povinnosťou platiť na oprávneného výživné, avšak nesúhlasil s jeho výškou 210 eur mesačne. Nesúhlasil s tvrdením súdu, že táto suma, ktorej výška bola určená v konaní sp. zn. 8P/304/2015, je výživným minimálnym. Tvrdil, že súd prvého stupňa nesprávne aplikoval ustanovenia zákona o rodine, keď nevyhovel návrhu na zníženie výživného, hoci mal podľa neho na základe zisteného skutkového stavu dospieť k opačnému záveru. Argumentoval, že z dokazovania vyplynulo, že je dlhodobo nezamestnaný a jeho schopnosti plniť výživné v pôvodnej výške sú značne obmedzené. Súd podľa neho v rozpore s § 75 ods. 1 zákona o rodine neprihliadol na jeho schopnosti, možnosti a majetkové pomery a podľa § 78 ods. 1 zákona o rodine mal upraviť vyživovaciu povinnosť vzhľadom na výrazné zhoršenie jeho ekonomickej situácie. Namietal, že súd opomenul skutočnosť, že mu bol neprávoplatne uložený trest povinnej práce v rozsahu 300 hodín práve z dôvodu jeho nemožnosti platiť výživné v stanovenej výške. Tento fakt mal podľa neho podčiarkovať, že doterajšie výživné je pre neho objektívne neúnosné a mal byť vyhodnotený ako právne relevantná okolnosť. Tvrdil, že k zníženiu má prísť aj v tomto spore, nakoľko výška výživného je neobjektívna a nezohľadňuje jeho majetkové a príjmové pomery. Právny záver súdu bol podľa neho v rozpore nielen so zákonnými ustanoveniami, ale aj s princípom spravodlivosti a rovnováhy medzi záujmami oprávneného z vyživovacej povinnosti a jeho schopnosťami. Preto žiadal, aby odvolací súd rozsudok zmenil a jeho návrhu na zníženie výživného vyhovel.

4. Oprávnený z vyživovacej povinnosti v písomnom vyjadrení k odvolaniu uviedol, že povinný sám ukončil svoj pracovný pomer v spoločnosti G. H., I. bez zjavného zdravotného dôvodu a od právoplatnosti rozvodu si kontinuálne neplní svoju vyživovaciu povinnosť. Ako dôvod podľa neho povinný z vyživovacej povinnosti uvádzal svoju dlhodobú nezamestnanosť s tým, že kvôli exekúciám nemá motiváciu pracovať. Starostlivosť o synov tak zostala výlučne na matke, pričom povinný z vyživovacej povinnosti sa o nich nezaujímal, finančne ich nepodporoval, neplatil súdom určené výživné a netrávil s nimi prakticky žiaden čas. Na základe jeho konania, ktoré posúdil aj trestný súd, je možné konštatovať, že si opakovane a úmyselne neplnil svoju vyživovaciu povinnosť. K bytu, v ktorom synovia žijú, oprávnený z vyživovacej povinnosti uviedol, že ho povinný matke neprenechal zdarma, ale v rámci vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov mu matka vyplatila vyporiadací podiel, z ktorého však dlžné výživné neuhradil. Povinný si naopak nechal vyplatiť venové poistenie mladšieho syna, ktoré hradila od roku 2005 výlučne matka. Štúdium prerušil nielen kvôli zraneniu, ale aj preto, že sa počas pandémie COVID-19 odmietol očkovať, kvôli čomu mu boli z rozvrhu zrušené predmety. V dôsledku toho nemohol získať potrebný počet kreditov. Na rozdiel od povinného z vyživovacej povinnosti sa s bratom snažia zabezpečiť si životnú úroveň brigádami, čo však nemôže nahradiť vyživovaciu povinnosť ich otca. Poukázal na to, že povinný z vyživovacej povinnosti opomína najelementárnejšiu možnosť, ako sa vymaniť z nepriaznivej situácie a to začať pracovať. Uložený neprávoplatný trest 300 hodín povinnej práce predstavuje len dva mesiace bežnej pracovnej činnosti. Zdôraznil, že posudzovanie výšky výživného v trestnom konaní je diametrálne odlišné od konania o výživnom a zníženie výživného v trestnom konaní v prospech obžalovaného neznamena, že je takáto výška dostatočná, keďže trestný súd nemá právomoc určovať výšku výživného. Záverom uviedol, že povinný z vyživovacej povinnosti roky nepoužíva svoju schopnosť pracovať ako prostriedok na vyriešenie situácie, do ktorej sa dostal výlučne sám.

5. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 3 ods. 5 písm. b) CMP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie,

proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie bez viazanosti rozsahom (§ 65 CMP) a dôvodmi odvolania (§ 66 CMP), s prihliadnutím na prípadné vady konania, iba ak by mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, ktoré ale nezistil (§ 67 CMP), bez potreby zopakovania alebo doplnenia dokazovania (§ 68 CMP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie povinného z vyživovacej povinnosti nie je dôvodné.

6. Predmetom odvolacieho konania je posúdiť, či súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil, keď výrokom II. napadnutého rozsudku zamietol návrh povinného na zníženie jeho vyživovacej povinnosti voči plnoletému oprávnenému z vyživovacej povinnosti.

7. Podľa § 62 odsek 1 zákona o rodine plnenie vyživovacej povinnosti rodičov k deťom je ich zákonná povinnosť, ktorá trvá do času, kým deti nie sú schopné samé sa živiť.

8. Podľa § 62 ods. 2 zákona o rodine obaja rodičia prispievajú na výživu svojich detí podľa svojich schopností, možností a majetkových pomerov. Dieťa má právo podieľať sa na životnej úrovni rodičov.

9. Podľa § 62 odsek 3 zákona o rodine každý rodič bez ohľadu na svoje schopnosti, možnosti a majetkové pomery je povinný plniť svoju vyživovaciu povinnosť v minimálnom rozsahu vo výške 30 % zo sumy životného minima na nezaopatrené nepľnoleté dieťa alebo na nezaopatrené dieťa podľa osobitného zákona.

10. Podľa § 75 ods. 1 zákona o rodine pri určení výživného prihliadne súd na odôvodnené potreby oprávneného, ako aj na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného. Na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného prihliadne súd aj vtedy, ak sa povinný vzdá bez dôležitého dôvodu výhodnejšieho zamestnania, zárobku, majetkového prospechu; rovnako prihliadne aj na neprímerané majetkové riziká, ktoré povinný na seba berie.

11. Podľa § 78 ods. 1 a 2 zákona o rodine dohody a súdne rozhodnutia o výživnom možno zmeniť, ak sa zmenia pomery. Okrem výživného pre maloleté dieťa je zmena alebo zrušenie výživného možné len na návrh. Ak dôjde k zrušeniu alebo zníženiu výživného pre maloleté dieťa za uplynulý čas, spotrebované výživné sa nevracia.

12. Podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

13. Podľa § 388 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie.

14. Odvolací súd uvádza, že nemal dôvod nesúhlasiť s argumentáciou použitou súdom prvej inštancie pri odôvodnení jeho rozhodnutia. Po oboznámení sa s obsahom spisu dospel k záveru, že súd prvej inštancie sa dostatočne zaoberal všetkými okolnosťami podstatnými pre jeho rozhodnutie a dostatočne vysvetlil dôvody, pre ktoré návrh navrhovateľa zamietol. Rozhodnutie bolo presvedčivé a odvolaciemu súdu dávalo možnosť sa i len obmedziť na konštatovanie správnosti dôvodov súdu prvej inštancie (§387 ods. 2 CSP). Pre potrebu vysporiadania sa s odvolacími námietkami odvolací súd považuje za potrebné uviesť nasledovné.

15. Skutočnosť, že povinný z vyživovacej povinnosti je dlhodobo nezamestnaný, súd prvej inštancie správne nevyhodnocoval ako zmenu pomerov, ktorá by mohla mať za následok zníženie vyživovacej povinnosti podľa jeho návrhu. Povinný z vyživovacej povinnosti už v roku 2016 v auguste ukončil dovtedajší štyri roky trvajúci pracovný pomer v spoločnosti G. H., I. z dôvodu, že nechcel pracovať na zmeny, podľa vlastných slov „chcel žiť ako človek“, chcel sa venovať svojmu koníčku – futbalu. Odvtedy už nikdy takto dlhodobo nikde nepracoval. Od septembra 2016 do februára 2017 pracoval v spoločnosti J. H. s priemerným mesačným príjmom 1.215 eur, potom v spoločnosti K. F., H. od

novembra 2017 do októbra 2018 s priemerným mesačným príjmom 31 eur, v mesiaci august 2019 pracoval v spoločnosti L. J. H., H. s príjmom 77,27 eur a následne od mesiaca september 2019 do mesiaca jún 2020 v mesiaci I. M., H. s príjmom v priemere okolo 774 eur. Od 01.06.2020 do 01.07.2023 sa venoval podnikaniu, pričom v roku 2019 dosiahol príjmy 2021,48 eur pri výdavkoch 1212,89 eur, v roku 2020 mal príjmy 4980 eur pri výdavkoch 3025,90 eur. V roku 2020 si platil len odvody do zdravotného poistenia. Za týchto okolností je správne vyhodnotenie, že povinný z vyživovacej povinnosti sa vzdal bez dôležitého dôvodu výhodnejšieho zamestnania (§ 75 ods. 1 zákona o rodine), a to už v roku 2016, keď bez zodpovedajúceho dôvodu odišiel zo zamestnania v spoločnosti G. H., I., ktoré mu umožňovalo zabezpečiť si dostatočný príjem na plnenie si jeho vyživovacích povinností k obom jeho vtedajším deťom (tak oprávnenému z vyživovacej povinnosti ako aj k jeho bratovi) a aj na plnenie vyživovacej povinnosti voči neskôr narodennej dcére C.. Urobil tak bez toho, že by mu v tom bránila objektívna prekážka, naopak, uprednostnil vlastné pohodlie (nechcel už pracovať na zmeny) a vlastné koníčky – futbal, ktorému sa vtedy ako mládežnícky tréner venoval. Súd prvej inštancie správne ustálil, že dlhodobá nezamestnanosť povinného z vyživovacej povinnosti súvisí s jeho neochotou pracovať a nie s objektívnymi prekážkami, ktoré by mu v zamestnaní sa bránili.

16. Prekážkou nebolo ani odsúdenie povinného z vyživovacej povinnosti na trest povinnej práce v rozsahu 300 hodín. A to ani v prípade, že by sa jednalo o odsúdenie právoplatné. Časovo sa jedná o obmedzenie zodpovedajúce približne rozsahu dvoch mesiacov. Takýto rozsah nie je spôsobilý nastoliť takú zmenu pomerov, ktorá by odôvodňovala zníženie vyživovacej povinnosti a to ani keby dôvodom obmedzenia bola objektívna skutočnosť nezavinená povinným z vyživovacej povinnosti. Argumentácia, že toto odsúdenie má založiť sťaženie nájdania si novej práce, napr. aj z dôvodu, že potenciálni zamestnávateľia nie sú otvorení zamestnávaniu odsúdených v trestnom konaní, v žiadnom prípade neobstojí. Povinný z vyživovacej povinnosti, tak ako každý, sa má snažiť viesť bezúhonný život, riadne si plniť svoje záväzky tak, aby jeho konanie nemalo za následok prípadné odsúdenie v trestnom konaní, a už vôbec nemá dopredu v prípadných sankciách (a to dokonca už aj v čase, kedy ešte nie sú právoplatné) hľadať pseudodôvody, prečo si svoje povinnosti plniť nemôže.

17. Rovnako neobstojí argumentácia, že dôvodom na zníženie vyživovacej povinnosti povinného z vyživovacej povinnosti má byť skutočnosť, že oprávnený z vyživovacej povinnosti popri štúdiu brigádne pracuje, má z toho príjem okolo 480 eur mesačne, a tiež skutočnosť, že mu futbalový klub, za ktorý hráva, prispieva na dopravu v sume od 500 do 600 eur mesačne (ktoré povinný z vyživovacej povinnosti považuje za skrytý príjem), resp. že poberá prídavky na dieťa. Oprávnený z vyživovacej povinnosti prácou popri štúdiu odbremeňuje svojich rodičov, ktorí voči nemu stále majú vyživovaciu povinnosť, doposiaľ sa nedomáhal zvýšenia výživného, napriek tomu, že naposledy bola jeho výška určená v roku 2016. Táto skutočnosť mu nemôže byť na ťarchu a v žiadnom prípade nepredstavuje v konkrétnom prípade zmenu pomerov odôvodňujúcu zníženie vyživovacej povinnosti povinného z vyživovacej povinnosti. Rovnako to platí o obnovení výplaty prídavku na dieťa, vyplácaného matke oprávneného z vyživovacej povinnosti. Jedná sa o štátnu sociálnu dávku, súvisiacu s tým, že oprávnený z vyživovacej povinnosti sa pripravuje na povolanie, na ktorú mal nárok aj pri ostatnom posudzovaní pomerov, v čase sa mení len jej výška, ktorá reflektuje zvyšovanie spotrebiteľských cien. Príspevok na úhradu cestovného na tréningy futbalovým klubom umožňuje oprávnenému z vyživovacej povinnosti venovať sa záujmovej činnosti, tým, že pokrýva časť jeho nákladov, nemožno ho určite považovať za skrytý plat, za ktorý ho povinný z vyživovacej povinnosti označuje.

18. Pokiaľ ide o otázku, či oprávnený z vyživovacej povinnosti umelo nepredlžuje svoje štúdium a námietku povinného z vyživovacej povinnosti, že súd prvej inštancie sa dostatočne s touto otázkou nevysporiadal, odvolací súd poukazuje na odôvodnenie súdu prvej inštancie, konkrétne bod 19., v ktorom súd prvej inštancie dostatočne vysvetlil dôvody, prečo považoval dôvody, ktoré bránili oprávnenému z vyživovacej povinnosti nedokončiť skôr začaté štúdium (súvisiace z jeho zranením a z neabsolvovaním lyžiarskeho výcviku povinného pre absolvovanie bakalárskeho štúdia) za dôvody objektívne. Odvolací súd sa s týmto odôvodnením stotožňuje, bez potreby ho ďalej dopĺňať. Podstatným v tomto smere je to, že súd prvej inštancie mal dostatočne preukázané, že záujem oprávneného z vyživovacej povinnosti o štúdium súvisí so športovým zameraním oprávneného z vyživovacej povinnosti, je trvalý a kontinuálny, a napriek tomu, že bol medzičasom oprávnený z vyživovacej povinnosti nútený štúdiom ukončiť, pokračuje v štúdiu s rovnakým zameraním ďalej.

19. Záver povinného z vyživovacej povinnosti, že povinný z vyživovacej povinnosti sa nemá ako dostať z ním tvrdenej nepriaznivej situácie, z dôvodu, že výška výživného stanovená rozsudkom Okresného súdu Malacky č. k. 8P/304/2015-59 z 20.10.2016 je podľa neho neprimeraná a nezodpovedá jeho aktuálnym pomerom, v žiadnom prípade neobstojí. Inou by bola už aj len situácia, ak by povinný z vyživovacej povinnosti z vyživovacej povinnosti pracoval, popri tom by si plnil všetky svoje záväzky. To však povinný z vyživovacej povinnosti nerobí. Skutočnosť, že dňom 01.09.2023 sa vyživovacia povinnosť povinného z vyživovacej povinnosti v dôsledku začiatku štúdia oprávneného z vyživovacej povinnosti obnovila je prejavom tzv. elasticity vyživovacej povinnosti, čo napokon samotný povinný z vyživovacej povinnosti aj v konaní a aj v podanom odvolaní uznáva. Ani povinný z vyživovacej povinnosti netvrdí, že by sa od naposledy určenej vyživovacej povinnosti znížila výška oprávnených potrieb oprávneného z vyživovacej povinnosti. Jeho argumentácia je založená takmer výlučne na jeho aktuálnej zhoršenej ekonomickej situácii. Tá však, ako je vyššie vysvetlené, a ako to vysvetlil aj súd prvej inštancie nemá svoje príčiny založené na objektívnych skutočnostiach. Priemerná mzda v roku 2016 dosahovala okolo 912 eur brutto, povinný z vyživovacej povinnosti už vtedy dosahoval mzdu okolo 1100 eur netto (ako to vyplýva z rozsudku Okresného súdu Malacky č. k. 8P/304/2015-59 z 20.10.2016). V súčasnosti predstavuje priemerná mzda (štatistický údaj za rok 2024) sumu okolo 1524 brutto. V porovnaní s rokom 2016 priemerná mzda narástla o približne 66 %. Ak odvolací súd aplikuje tento nárast na netto mzdu dosahovanú povinným z vyživovacej povinnosti, v čase, kedy riadne dlhodobo pracoval, jeho vtedajšia netto mzda okolo 1100 eur mesačne by predstavovala dnes sumu okolo 1826 eur netto (zvýšenie o 66 %). Na tejto úrovni sa pohybujú možnosti povinného z vyživovacej povinnosti pri aplikácii ustanovenia § 75 ods. 1 zákona o rodine. Pri troch vyživovacích povinnostiach povinného z vyživovacej povinnosti by primeraným výživným v konkrétnom prípade bola suma zodpovedajúca 17% zo sumy 1826 eur, teda suma okolo 310 eur mesačne. Ak teda súd prvej inštancie uzavrel, že pôvodne určená suma výživného vo výške 210 eur mesačne je výživným minimálnym, v ktorom sa vyživovacia povinnosť povinného z vyživovacej povinnosti obnovuje, jeho záver je správny, nakoľko rozhodovanie o výživnom voči plnoletým osobám je rozhodovaním viazaným na návrh. Oprávnený z vyživovacej povinnosti návrh na zvýšenie vyživovacej povinnosti voči nemu nepodal, preto sa táto obnovila v pôvodne určenej výške 210 eur mesačne.

20. Vychádzajúc z uvedeného tak odvolací súd uzavrel, že v preskúmvanej veci odvolacie argumenty povinného z vyživovacej povinnosti neboli spôsobilé privediť zmenu odvolaním napadnutého rozhodnutia, pretože závery súdu prvej inštancie, ku ktorým dospel vyhodnotením vykonaných dôkazov jednotlivo a v ich vzájomnej súvislosti, sú dostatočné a správne, a súd vec správne právne posúdil. Preto odvolací súd potvrdil rozsudok za použitia ustanovenia § 387 ods. 1 a 2 CSP vo výroku II. ako vecne správny. Zmena výroku I. nie je zmenou obsahovou. Je len zmenou formulačnou, smerujúcou k presnej špecifikácii znenia výroku v súlade s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie. Preto obsahuje doplnenie, z ktorého je zrejmé, že sa vyživovacia povinnosť povinného z vyživovacej povinnosti, tak ako to vyplýva okrem iného napr. aj z bodu 23. odôvodnenia súdu prvej inštancie, obnovuje v pôvodne určenej výške rozsudkom Okresného súdu Malacky č. k. 8P/304/2015-59 zo dňa 20.10.2016, teda v sume 210 eur mesačne a zároveň obsahuje špecifikáciu, že sa platí z dôvodu nadobudnutia plnoletosti oprávneného z vyživovacej povinnosti už priamo k jeho rukám a nie k rukám jeho matky.

21. Odvolací súd na záver uvádza, že odôvodnenie rozhodnutia nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku strany, ktorá ju nastolila. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty strán (porovnaj napr. rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 251/2004, III.ÚS 209/2004, II.ÚS 200/2009 a pod.).

22. O trovách konania súd rozhodol v zmysle § 52 a § 57 CMP v spojení s § 396 ods.1 a 2 CSP tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania. Účastníci konania si nárok na náhradu trov konania neuplatnili, toto konanie je vecne oslobodené od platenia súdnych poplatkov, pričom súd nezhliadol žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré by sa mal odkloniť od generálnej klauzuly mimosporového konania.

23. Senát krajského súdu uvedené rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0, teda jednohlasne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri, ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo, ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).